

Okna w kościele zostały rozmieszczone nierównomiernie. Pojawiają się czasem jako pojedyncze smukłe, zakończone łukiem otwory, bądź w wykuszu zestawione ze sobą pod kątem lub też w płytkiej wnęce, także półokrągłej u góry, by w sumie przypominać biforia. Ta różnorodność wielkości i pozorna przypadkowość w ich kompozycji mogła sprawić trudność przy projektowaniu przeszkleń. Brak bowiem rytmu, powtarzalności rozmiarów powierzchni obrazów, by można było swobodnie kontynuować przypowieści biblijne.

Tematem przedstawień Jerzego Skąpskiego, jest dwadzieścia tajemnic różańcowych, łącznie z tajemnicami światła, z wyjątkiem dwu tajemnic chwalebnych, które jako ołtarzowa kompozycja, będą przedstawiona w rzeźbie przez profesora Wincentego Kućmę. Tajemnice przedstawione są czasami pojedynczo, a niekiedy po dwie lub trzy w oknie.

Witraże zostały powiązane ze sobą dwunastowarstwowym fundamentem, oddzielającym obie części kamieniami szlachetnymi opisanymi w Apokalipsie Św. Jana, jako fundamenty „Miasta na Górze”, „Nowego Jeruzalem”. Poszczególne warstwy symbolizują Apostołów. To, co jest ponad nimi – należy do nieba. Podział ten symbolizują więc rzeczywistość niebiańską i ziemską. Dlatego na przykład scena „Przemienienia” jest ponad fundamentami, gdzie znajduje się Chrystus, Eliasz i Mojżesz, podczas gdy Apostołowie, którzy poupadali na ziemię, przedstawieni są pod nimi. Użyta paleta barw jest bogata, tak jakby owo zróżnicowanie warstw narzucało Artyście konieczność nasycenia kolorami obrazów, które łączą witraże w zespoły pozostające w strefach dominujących barw i tonacji.

